

Spirit of Bosnia / Duh Bosne

An International, Interdisciplinary, Bilingual, Online Journal

Međunarodni, interdisciplinarni, dvojezični, online časopis

Sa mojim Isusom

Nikola Šop

Poziv dragom Isusu

O Isuse, kako bih volio kada bi se
Udostojio da uđeš u moj stan.
Gdje sasvim obične stvari na zidu vise.
Gdje se u oknima rano gasi dan.

Pričao bih ti, kako svjetiljku mutnu palim,
Da kratki ovaj dan produžim.
Kako živim životom sasvim malim.
I pun jeda, sa braćom svojom služim.

Pričao bih ti o ljudskoj kući.
O oknima koja su pokatkad plava.
O vratima, kroz koja pognut moraš ući.
O bravi, koja se vrsto zaključava.

Pričao bih ti uz dim obične cigare,
O svakom ovjeku i koji se kako zove.
I kako jedni uvijek nose haljine stare.
I kako drugi uvijek nose haljine nove.

I kako ima sedam brižnih dana.
O Isuse, i svaki je ko što je bilo juče.
I o tom, kako se, kad zaboli rana,
Šešir na čelo duboko, duboko natuče.

Pričao bih ti dugo, sve dok ne zaćujemo,
Kako se rosa niz prozor sliva.
Onda bih ti rekao sasvim nijemo:
Isuse, umoran si, tebi se sniva.

O leži, zaspi, na postelji ovoj,
Koji ovjek svaki dan otkupi.
Tužno ti čelo ovit ću u utjehe povoj.
Spavaj samo, a ja ću na klupi.

Kuda bih vodio Isusa

Isuse blagi, u doba kasnih sati,
kad još bdiju siromasi tvoji.
Skromnom koja?u odvest ?u te, da ti
Jedno obi?no odijelo skroji

I obu?aru malom, koji svu no? kuje
Oštre ?avle u teški poplat.
Dok Tvornice cipela žu?no bruje.
Milion pari skuju za jedan sat.

Zatim ?ovjeku, koji šešire pravi,
sa spuštenim obodom, da kriju bol.
Jedan ?e da se nakrivi i na tvojoj glavi.
Prostran da u se primi i tvoj oreol.

Onda ?emo po?i u kr?mu kraj grada,
koja li?i na stari, nasukani brod.
Gdje bra?a za stolom, od silnog jada
Bacaju ?aše i šešire na pod.

Prvi krik pijetla bit ?e britka strijela,
od koje ?e ti srce da krvvari.
Drugi krik pijetla bit ?e mrak u dnu ?ela.
Prepoznat ne ?eš ni ljude ni stvari.

A tre?im krikom kad se pijetli jave,
o Isuse, zateturat ?eš od bola.
Tvoj šešir ?e pasti s glave.
Šesir i aureola.

Božanski cirkus

Kako me danas bole harlekini
I tužni augusti glupi.
Isuse, na srce mi ranjeno
melem pamuka privini.

Danas bih volio da budem jako ružan.
Da se trese za mnom svjetine rug.
Da budem grbav i u hodu hrom.
I nos da imam vrlo, vrlo dug.

Bol glupih augusta i harlekina
moj Isuse, toliko me tišti.
Po?imo, po?imo k njima sa majmunom,
koji se mirno pred cijelim svijetom bišti.

Po?imo i sa médôm, koji u hla?ama

vješto poigrava na štapu,
a poslije za bijednom milostinjom
ponizno pruža svoju staru kapu

Po?imo i sa bubnjem, ?ija je siva koža
tako sveta i tako skupa.
Jer bubanj je mrtvo magare, po kome mali
još uvijek nemilice lupa.

Po?imo tako me?u auguste i harlekine.
Samo što prije, moj Isuse sveti.
Mi ?emo za njima od teškog bola,
a oni za nama od smijeha umrijeti.

Isus i ja pred gradskim pijetlom

Ve? nije tako važan njegov zov.
Ni lupanje krila nije.
Visoki dimnjak, probijen kroz krov,
krikom nas probudi prije.

Gle, kako su mu sada krila potkresana.
I tupe, sasvim tupe mamuze mu.
Svanu?a ovih trubom probu?enih dana
sva su nepoznata njemu.

Kako mu je prije glas imo gordost kneza.
Od njega stresala se zora rosom na usjev.
Vojske je u pono? obuzimala jeza,
Pred bitku, koju je navješto njegov gnjev.

A sada je, od ove gradske ?adi
sve crnji i crnji, iz dana u dan.
Još malo, pa se više ne ?e znati,
je li to pijetao ili je gavran.

Zato daj da jednom i njemu naraste
svako krilo, za put visok i dug.
Da se i on umiješa me?u brze laste
i s njima odleti na neki jug.

San magaradi

Isuse, u ovom kasnom ?asu sad
U sve staje ?emo u?i.
Od nježnosti ti ?eš svu magarad
Blago za uho povu?i.

I kada odeš, u doba to gluho,
Me?u njima ?e rije?i da kruže:

ko je taj koga si za uho
držao najduže.

I svaki će usnuti opet,
Sa najljepšim snom u duši:
Da tvoja meka ruka još miluje
Baš njegove uši.

Isus posjeti kod nas

I

O Isuse, kad dođeš, u koliko bilo sati,
u naš propali i opustjeli dom,
dobrodošlicu tebi ću zapjevati,
skupa sa svojom vedrom sestricom.

Pjevajuć, od tvoje blizine sva bijela,
iznijet će ona preda te sô i kruh.
Po starom običaju naših sela,
kada im u kuću stigne mio duh.

Tada će te moja sestrice odvesti
do skromnog jela, koje krasi stol.
– O Isuse dragi, izvoli samo sjesti
i odložiti svoj šešir i oreol. –

Tako će ti ona reći i nato će
stati preda te, u svetom bolu.
I puna žiste, nebeske samoće
o klin će objesiti tvoju aureolu.

Neka nam svu noć sija, mjesto uljenice,
koju palimo pred svaki mrak.
Od sjaja ćemo kriti svoje lice.
Tako će njen bljesak biti jak.

II

Poslije ćemo te povesti u dvorište, noseći
ispred nas tvoje aureole žar.
I pri toj, od nebeskog sjaja svijetli,
pokazat ćemo ti pusti naš hambar.

I staje prazne, u kojima se suše
otkosi davni, ko cvijeće na groblju.
U ponoć tu dođu mrtvih konja duše.
Ćuješ ih, kako nevidljivu zob zoblju.

Pokazat ćemo ti i stado magle bijele,
koje se provlaće kroz živicu svježju.

O Isuse, to naše ovce izgorjele,
mrtve dolaze i u tor liježu.

Onda ?emo konja jedinog upregnuti,
da te provozamo kroz naš mali grad.
Nad njim se nebo nisko uvijek muti.
Pod njim prigušeno tutnji vodopad.

O ako me upitaš, dok naše staro kljuse
bude plašila kraj puta šaš,
– Koja je ovo zemlja? Kazat ?u: O Isuse,
pa to je Bosna, ti to znaš.

III

A poslije, kad i pijetlima bude sneno,
osjetit ?emo kako tvoja glava
spušta se ?as na moje rame, ?as na njeno,
I silno nas obasjava.

I u to doba zemaljskih kasnih sati
pjevat ?e ti moja sestrice blagim glasom.
O Isuse, ti ?eš tada zadrijemati,
izmoren konja tromim kasom.

I koji put, kad magla bude snježno
sipila na tvoje sveto ruho,
staviti ?e ti na glavu, sasvim nježno,
oreol, koji ti je pao na jedno uho.

Isus ?ita novine

Znam, dobri moj Isuse, kad jedne kiše duge,
donesem ti za ve?eru hljeb skriven pod skut,
ulaze?i u sobu, vidjet ?u pun tuge
tvoj sveti lik nad novine nagnut.

I nezapažen kraj tebe ?u sjesti,
Gledaju? mra?enje na tvome licu ?istom.
Dok pogledom prelije?eš vijesti do vijesti.
Dok uzbu?eno prevr?eš list za listom.

?ime ?u mo?i da te tješim u tom ?asu,
Stoje?i pred tobom, sav stidom obuzet.
I da li bih imao dosta snage u svom glasu,
kada bih pred tobom branio ovaj svijet.

Na teška ta slova pao bih svojim stasom malim.
Radost ?ovjeka bi u oku mome zasijala.
O pusti, rekao bih ti jedva glasom uzdrhtalim,

nek se i dalje vrte naša zemlja mala.

Onda bih sasvim tiho izišo pred vrata.
i pustio da ostaneš sam u svome bolu.
Mole?i pred pragom, da tvoj gnjev umiri
mirisni, blagi kruh na stolu.

Isuse u svetohraništu

I

Sam

Sad opet idem sam, ja mali prolaznik,
pod nakrivljenim šeširom ovim svijetom.
A ti si otišao, i tvoj dragi lik
sija se nevidljiv u hraništu svetom.

Zar si ti sad tamo, u onom hljebu bijelom.
U svetohraništu, pred kojim tinja lu?.
Zar tamo, sa svojim srcem, dušom, svojim tijelom.
Zar je tu melem za moju dnevnu žu?.

Nedovršena posla, kad pro?em kraj tvog stana,
u škrinji gdje se kriješ zlatom okovan.
Duša mi puna brige, srce mi puno rana,
probdjelo bi uza te vje?nost, ko jedan dan.

Otkrivam ti sve, što u duši skrivam.
Zovem te da sa mnom teški dan podijeliš.
Dugo ti šap?em, žarko te prizivam.
A ti nevidljiv samo šutiš i samo se bijeliš.

I evo, sve ?eš?e ja zaboravljam
u prolazu da ti skinem kapu.
U kasnoj no?i, kada se žurim sam,
sa svežnjem ve?ere o štapu.

II

San

Vratit ?u se jednom svojoj maloj ku?i,
kad budu prošli mnogi dani.
Za stolom kasnim o tebi snivaju?i,
zaspat ?u uz crni hljeb i svoj vr? zemljani.

Blizina hljeba u snu do?arat ?e meni
seoski put, koji vijuga kroz glog,

i oko njega pšenice šum sneni,

ugušen sitoš?u mirisa brašnenog.

U snu sav sretan i radostan u svemu,
zaželjeti ne ?u ništa više:
samo da zagrlim hljeb crni i ?ujem u njemu
tvoje srce i tvoju dušu kako diše.

Nikola Šop, PJESME, DRAME, Sarajevo, 2006

The preceding text is copyright of the author and/or translator and is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported License.